

מי שאמר פרק שלישי נזיר

٢٦.

עין משפט
נר מצוה

ב א מ"י פ"ו מהל'
מזירות הל' ז [ח]:
י ב מ"י שס הל' ח וע"ש
צכ"מ:

גליון הש"ס

גמ' אמר מר בר רב אשי.
עין נדרים דף ד' ע"א:

הגהות התוספות

1. ז"ל ומוקמינן ליה לקמן
כרבי דלא חזיל כו'. 2. ז"ל
למיתני. 3. ז"ל ולא. 4. ז"ל
האי תנא. 5. ז"ל דכ"ע לא
פליגי. 6. ז"ל דפשיטא הוא
כיון דתמי כו'. 7. תיבת והוא
נמחק וז"ל כשנטמא בשוגג.

מוסף רש"י

אלא טמא שנור שבעי
 ערדלה לו. שבעי שטנל, נר
 לבגין. דלואל ואזוי נר
 קרבן מחיל למעט מן
 זבדן. וזבדן שטנא
 שנטמא אין שבעי שלו
 ערדלה לו לבגין. ולזין נר
 קרבן עד סוף שבעי שטנא
 קרבנטייהו (קטן יח). נזיר
 יהוה בבית הקברות.
 נזיר שבעה זלום נתון
 בית הקברות, וזמנא שטנא
 שבעה שטנא. וזמנא
 נכסותיה. כון שבעה זלית
 וזמנא שטנא חזיב וזמנא
 קרבן עזיל תו עזמיה
 וזמנא שטנא חזירי
 הקברות וזמנא נר זל
 אל, וזמנא לא סהא כדי
 שטנא (שבעות יח).
 בני שהיה לבגין.
 קרבן לא שייך הכא כלל,
 שזמנא שטנא שבעה
 קרבן זיר עזמא לאו שטנא
 שטנא חזי אל לבגין
 זמנא שטנא שבעה
 מחסוריה, וזמנא שטנא
 שטנא חזירי נר זל
 (סוף).

זי' הרא"ש (המשך)

עד שיקבל. וכו' דמיין
א"כ איך לא
שבוש צריך לחזור ולדור
הוא זהו איך צריך מילת
אצו פליגי דחילאי וצו
צריך לקבל: על שנית וגם
לוקח על הגתלת וכל
היין: פי' פליגי דחילאי
פי' ה' הטומאה: ר' יוחנן
סבב כיון דחילאי. ללקות
על היין על הגתלת וכל
היין: פי' הטומאה הי' הכי
ואצו מביא קרבן טומאה:
דאורייתא דאורייתא ר' לר"ל
לעיל למדא הוה מומבי
לפי' מה דהוה ט"ס דפליגי
וכונתה רכות בתלמוד: א"ש.
אבל הגתלת וזו היין.
פי' גלח א"ל לקלות על
הגתלת וזו היין: על היין
לעצן מלקות. פי' על
הגתלת. בתקנתא מייר
בבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבב
לחורות לנו תקנתו מתי
תחילי מיינורות. אבל א"ל
בבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבב
הרין א"ש יעשה עבירה
שישטמא למיין א' ישה
יין וכלה: א"ל סופא א'
דגלת ושהת יין דמייר
בבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבב
בבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבב
כיון שחיי. כיון דבבבבב
בבבבבבבבבבבבבבבבבבבבבב

הבא במאי עסקינן ביוצא ונכנס. ציורא מן הסומאחא והוא ושנה
וטבל וקיצל עליו מירות פסח אחרת ושבו נכנס לטומאה
[והוא] קמ"ל ההיא ברייתא לדע"ג דלא הדר ואמר הריני מיר אלא
אמר יחול עלי מירות דהו מיר ולקח כדפי' לשם קוטרסר אי נמי א"ל
דקמ"ל ברייתא דמיתרי' [דמיד']

יָצָא וּנְכֹסֵם אִתִּיבִיָּה
לְנוֹזֵר טְהוֹר שְׁנִטְמָא
שְׁלו עוֹלָה לוֹ לְמִנִּין
שְׁבִיעֵי שְׁלו עוֹלָה לוֹ
לֹא אִמְאֵי עוֹלָה לוֹ
רַב אֲשֵׁי מִיחֹל כ"ע
כִּי פְלִיגִי לְמַלְקֵי רַבִּי
קִי ור"ל סָבַר לֹא לְקִי
לר"ל מִי שְׁנוֹר וְהוּא
זִיחָה שֵׁם שְׁלִשִׁים יוֹם
וְאִינוּ מְבִיא קֶרֶבֶן
הוּא דִּלָּא מִיִּיתִי הָא
יָא דְלִיתָנִי אִינוּ לִוְקָה
לְמִיתָנָא סִפָּא יָצָא
וּמְבִיא קֶרֶבֶן טוֹמָא
רַבֵּן טוֹמָא ת"ש אֵין
טְהוֹר שְׁנִטְמָא אִלָּא
יָו עוֹלָה לוֹ מִן הַמִּנִּין
שְׁבִיעֵי שְׁלו עוֹלָה לוֹ
זֶה זֶה שְׁוִין א"ל לֹא
כָּל לְעֵנִין מַלְקוֹת מֵאֵי
הַ לִּיתְנִיָּה בְּתַקְנִתָּהּ
קָא מִיִּירִי תָא שְׁמַע
וּר לְגַלְחָה וּלְשַׁתּוֹת יֵין
טְמֵא לְמַתִּים הָרִי זֶה
תָּא ^אבְּעִי רַבָּא ^בנִזִּיר
בְּעִי שְׁהִיָּה לְמַלְקוֹת
מֵא דַּאֲמִירִי לִיָּה לֹא
יִיר ^גמֵא טְעֵמָא לֹא
יָה ה"ג קָא מַתִּיר בִּיָּה
אִלָּא

בַּהֲדָר דִּקְטִי אִין ז' עוֹלָה לֹא מִן הַמִּנִּין מֵשׁוֹס אִתּוּי קִרְבִּין: **הַגְהֵ"ה** מִיחֵל
 וְלִכְשִׁיטֵר אִין צִרְיָן לַחֲזוֹר לִירוֹר צִמְיָר דְּחִיל עֵלּוּ
 וְיִמְאָה הַשְׂמָל דְּשִׁצִיעַ עוֹלָה לֹא מִן הַמִּנִּין וְאִפִּילוּ לֹא יַחֲזוֹר
 וְהוּא הָדִין נִמִי דַּמּוּדָה ר' שַׁמְעוֹן בֶּן לֵקִישׁ א' (נִמִי אִם שׁוֹמֵה יִין)
 מִן טוֹמְאָה אִתּוּמָה וְאִתְגַּלְתָּהּ וְכִי פִלְגִי נִמְלָקִי פִירוֹשׁ
 אֲבָרָה לֹא הִתְרֹו בִּי טוֹמְאָה ר' יוֹתָן כִּבִּי כִיֹּן דְּחִילָל מִירוֹת
 [לְשִׁאֲרָה] מִיֵּלִי אִשְׁמִית יִין וְאִתְגַּלְתָּה [חִילָל] כִּבִּי אִטּוּמָה אִם הִתְרֹו
 בְּצוֹ לִנְאֻמָּה וְלֹא יֵלֵךְ דִּרְחֻמְנָה לֹא מַעֲטִיָּה אֲלֵלָּהּ מִקִּרְבִּין לַחֲזוּדִי לִקְמֵן
 וְיֵלֵךְ מִמְלָקוֹת טוֹמְאָה וּרִ"שׁ בֶּן לֵקִישׁ סִבֵּר אַע"ג דְּחִילָל לִשְׂאֵר מִיֵּלִי
 וְיַעֲשִׂיָּהּ מִכֵּל דִּין טוֹמְאָה אִף מִמְלָקוֹת: **קִרְבִּין** טוֹמְאָה הוּא דִּבְרָא
 א' לְעִנִּין לִיטֵרָה עֲלָמּוֹ וְלַעֲשׂוֹת מִירוֹת דְּטֵרָה דְּלֵי [לֵלָה] לְקִי הוּא לִיָּה
טוֹמְאָה. דִּהֲסָה לֹא שִׁיךְ לִמְיִיתָה דְּלוֹקָה אִטּוּמָה דִּלְנִי"ה מִבְּרֵי קִרְבִּין
 מִמְלָקוֹת וְזֶה וְזֶה שׁוּיָן. מִדִּלָּה מֵיָּה לֹא לִקֵּה אִם אִינוּ לִקֵּה אִטּוּמָה:
 [וְ] מִתְּלָתָהּ וְיִין זֶה וְזֶה שׁוּיָן כִּיֹּן דְּבִאֲסוֹר גִּלְגַּלְתָּה קִמְיָרִי [כֵּן] נִתְּרָה לִי
 אַע"ג דְּלִקְמֵן צִעִיָּה הִיא וְאִפִּישִׁיטֵר דְּנִיזִר טוֹמָה דְּמַעֲיָקֵרָה אִינוּ גִּלְגַּלְתָּה
 שַׁמְעוֹן בֶּן לֵקִישׁ בְּסוֹף: **בְּתַקְנָתָא** קְמִיירָה. מִתִּי יִתְחִיל מִנִּין
 הִיִּינּוּ קִלְקוֹל גּוֹפִיָּה א' דְּבִס לִרְלִי אֲסוֹר לְטַמְאָת אִפִּילוּ בְּתוֹךְ [שְׂצֵדָה]
 הוּא: **הַגְהֵ"ה** מִי שְׁהִיָּה טוֹמָה וְנִדְרָה. הִיִּינוּ צִמְיָר וְהוּא צִבְרִיק:
 ז' לִקֵּה וְאִם תִּאֲמַר וְלִישְׁנִי לִיָּה צִינָא וְנִכְנַס וְשִׁנְהַ וְעַבֵּל כְּדִשְׁנִי
 יִתְחִיל צִבְרִי טוֹמָה כְּדִמְסִיק לִיָּה מִיחֵל דְּכ"ע חִילָל דּוּמִיָּה דְּהִכִּי
 יִתְחִיל אֲבָרָה בְּשׁוֹן רִאשׁוֹן הוּא מִשִּׁי לֵהוּ כּוֹלֵה ר' שַׁמְעוֹן בֶּן זִילָּה גִּילּוֹת
 יִתְחִיל לְעֵיל צִינָא וְנִכְנַס:

בִּי מִקֶּדֶשׁ (אֵל לֵא): **אֵילִימָא** דִּאֲמַרִי לֵיהּ לֹא תִנּוּר. וְהוּא עוֹמֵד
טְהוֹר מֵאֵי טַעְמָא לֹא בְּעֵי שְׂהִיָּה וְלֹא מִשְׁכַּחַת לֵיהּ [כֻּלָּן] דְּבִנֵּי
יָרֵין צִיָּה שְׁלֵא יִדּוֹר בּוֹ בְּנִזּוֹר וְהוּא עוֹבֵד לְקִי כְּמוֹ הֵיכָא דְהוּא טְהוֹר
תִּי בֵּא דְלֹא שִׁים בּוֹ מַעֲשֵׂה הוּא צִמָּה שְׂאִינוּ יוֹלֵא מַשֵּׁם כְּשׁוֹדֵר צִמּוֹר:
אַלְף

אפילו בלא יוצא ונכנס: בעי שהייה למלקות. שיעור שהייה המפורשת (בז') [בשבועות] למי שנט ברת אלא אם כן שהה שיעור השתחואה והלכה למשה מסיני הוא: אי דאמרו ליה לא תנזור

ההכרזה **במח' עסקין ביולא ונכנס**. שילא והזה בשלישי ובשביעי וטבל
אמר הריני מזיר ^{אזהר} נכנס סופג את הארבעים ולאפוקי
אליעזר דלמרא לא צו ביש כו' אבל אי לא הדר ואמרא אינו
גלגל וכו' שאין מזירות חלה עליו: **עמא שגור**. כגון שהיה
אסור ^{עומד} ^{הקברות} וזור: **שביעי**

שלו עולה לו למנון. לכיון דטבל וכו' וטבור מתחיל למנות מצד ציוס לפי שאינו מציד קרבן: וטור טבור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן הכסמין. אע"פ שטבל והוא טבור עד יום שמיני שטמא צד קרבנותיו וכל המצטרף צ"ג מינין (לקמן דף מ:)

סדר תגלחת כ"ד היה מזה בשלישי ובשביעי ומגלה בשביעי ומציד קרבנותיו צ"ג: מיהל דכולי עלמא לא פליגי. לכיון דמשכחת טהרה חייבא ממילא: אלא כי פליגי למילקי ר"י סבר כיון דחייבא לקי. אפילו אטומאה דמערקא דמור צבית הקבירות ור"ל סבר אע"ג דחייבא טהור צריך לשמור ממכל דקדוקי מזירות לא לקי אפילו אטומאה דספק אי לא דער ואמר: הלא למלקות זה וזה שוין. ששניהם ולוקין על הטומאה ולדקדוקי מזירות: אימא לפגלה זה וזה שוין. ששניהם מגלחין ביום שביעי שלהן: ליטעיה. שחור בין טמא שחור כו' אלא שטמא שחור שביעי שלו עולה לו מן השוין ואינו לוקה וטבור שחור אין לו שלו ועולה לו מן המנין ולוקה: בסקנפיה חמת מתחילין למנות זה משביעי זה משמיני אבל קלקוליה דלוקה לא קמיירי. א ואומר לן רבי דהכי נמי מצי למיטוי אלא טמא שחור אין מגלה תגלחת טומאה וטור טבור שנטמא מגלה יצ"ג: וטמא שחור אין מגלה בשביעי אלא תנא שביעי שלו וכל דומילי דמפרש לקמן: ס"ה מי שהיה טמא וטור אסור לגלה ולוקה.

וְשִׁמְךָ דְּכִין דְּחִילָא עֲלֵיהּ מִזִּירֹת דְּהוּי
אֶסְכּוֹר לְגַלְלָא לִקּוּקָא וּמִזִּירֹתָא דְּרַ"ל. וְצִיּוּנָא וּבִנְכֻסָּי לֹא מִנִּי לְמַרְךָ לִיה
כְּדִלְעִיל דְּהֵא אֶקְוִימֵנָא דְּמוּדֵי רַ"ל דְּחִילָא וְקֹאֵי לִיה בְּאַסְכּוֹרָא אֲבָל
מִמִּילְקֵי לֹא לְקִי וְאִילוּ הֵכָּא אֶשְׁמַע דְּכִין שְׁאֶסְכּוֹר לִקּוּקָא אַע"ג דְּלֹא הִדֵּר
וְשׁוֹמֵר: **צַעֲי רַבָּא.** הוֹאִיל דְּאִמֵּר ר' יוֹסֵפִין לְקוּקָא וְתַנן בְּמַתְנִימִין כּוּתִיבָהּ:
בְּצַעֲי שְׂהִיָּה לְמַלְקוּת. לֹא לִילְקֵי עַד דְּלִישִׁי בִּיה כְּדִי שִׁיעוֹר הַשְׁתַּחֲוִיָּה
וְכַמְפָּרָשׁ בְּמֵס' שְׁבוּעוֹת בְּפֶרֶק דִּיעוֹת הַטּוֹמָאָה (דף פ. א'): **גוֹיֵר.**
טַהוֹר הֵנֶכֶם בְּצִית הַקְּבָרוֹת מִ"ט לֹא צַעֲי שְׂהִיָּה דְּקָא מִתְּרוּ בִּיה אֲל
תִּכְנֵם בְּצִית הַקְּבָרוֹת הֵכָּא גַּמִּי מִתְּרוּ בִּיה לֹא מִתְּרוּ וְשְׂהִיָּה בִּיה לִי:
אָבָל

לעין ולתגלגלות לא לקי אטומאה דכיון דמיעטיה רחמנא מקרבן טומאה
מיתיה הא מירקין רקי. אטומאה לאלתר אפילו תוך שבעה שמבקש לל
 למיתיה במתני' ואינו לוקה: **משום** דקתני סיפא ב' **ומביא** קר
 טומאה לכך לא תנא לעיל ואינו לוקה אטומאה (וזה אינו לוקה): **הא**
לא הא רתגלחת זה וזה שרין. י"מ דלקי אתגלגלת ונולא נהירא דליל
 הא לתגלגלת פירוש למנות תגלגלת לענין שמגלה בשביעי לטהרת
 הא בשביעי לטהרה אפי"ה לא קפיד לשנויי הכי [דצנא"ה] איתותא ר
 גלגליתו ודאי' נטמא בשוגג בקלקולא לא קמיירי שמקלקל עצמו במזיד
 דאם לא כן יתמה יזי ונטמא למחות וזה אסור למטמאות דאם לאו קלק
 גלגל ונולא נהירא וזו נטמא למחות חסין רתגלחת ומחתי' דלקי

למקל אחר גופא י"ל דמשמע ליה טומאה דומיה דגלוס ושמית י"ל
ומקל דטומאה אפילו לא נטהר חייל עליה דימי טומאתו לכך הוה
ושמית י"ל לטומאה לכך הוה

בבב שחייה מלקות. כי היכי דצענין שהיה כפ"צ דשפועות (דף פ.א.)
בזים הקצרות למה לא שהיה שפיטא דלקי בלא שהיה דגוס
שהיה משום דקמתרין ביה שלא יטמא והוא מיר טבור הכא נמי כ
ומתמין ביה שלא יטמא ולא האי כללאו שאין מן מעשה שמהכלל מ

הביא קרבן ומתחיל למנות מיד אחר שהזהר וטבל אבל בויר טהור שנטמא אינו מתחיל למנות ב' וקדש ראשון ביום ההוא ואי"ל לא חיילא אמאי עולה לו מו' המנוי הא איז עליו נזירות כלל

(א) [לקמן יח., ז] נדרים
(ג) [שבועות יז. ע"ש
במס' שם ד"ה לרי"ן],
(ד) בס"א: ונכנס,

נוסחת הריב"ן

א] הריני מיר ונכנס: [ב] ככ"י
בכתוב כאן גליון ואמר לן
כדי: [ג] מגלה תגלחת טומאה
דמיר טהור שנטמא מגלת ב'
כ': [ד] מיליה כדמפרשין:
ה] מנן: ו] כדי שיעור
השטחיות מויכרכו לסיפיה
דקרא כדמפרש כ':

הגהות הב"ח

(א) גמ' צעי רבא. נזר
יהוא צביה הקצרות:
(ב) שם מזר טהור מ"ט
לכ:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

[illegible]

פי' הרא"ש

הכא במאי עסקינן ביצא וינכנס שיוצא מן הטומאה וצ"ע. הוזה וטבילה וקבל עליו נזירות ונכנס וקמ"ל אע"ג דלא קבל עליו קבלה ממורה אלא אמר הירני נזיר (בנזירות) [הוי נזיר]: אלא טמא שנור ד' עולה לזמן המנין לפי שאינו צריך עד אחר הבאת קרבנותיו דכ